

56806

607

11 18 104/1929 : 1

БЮЛЕТЕНЬ

Секретаріату Головного Політичного Комітету
Української Партії Соціалістів-Револуціонерів.

Ч. I.

15 лютого 1929.
П р а г а.

Консолідація політики організацій нашої партії, що довершилася протягом грудня 1928 р. та створення спільного керівничого центру партії покликана до життя цей бюлетень. Виходити він буде 1 і 15 кожного місяця, обслуговуючи місцеві відділи партії в першу чергу інформаційми про діяльність центра та подаватиме відомости про визначні політичні події, що відбуватимуться на українських землях і в світі.

Невеликий розмір бюлетеня не даватиме можливости ширше висвітлювати питання ідеології чи тактики нашої партії, але все ж доведеться видати час-од-часу короткі статті чи замітки, в яких цікаві для партії події будуть оцінені зі становища революційного соціалізму.

Бюлетень поділятиметься на частину офіційну, в якій будуть видатися постанови Головного Політичного Комітету, Президії та Секретаріату й частину неофіційну, в якій подаватимуться інформації про життя місцевих організацій та міститимуться короткі статті чи замітки за підписами авторів. Тому Секретаріат закликає товаришів дописувати до бюлетеня про події на місцях, Комітети мають подавати звіти про життя й працю організацій не менше одного разу в місяць.

Розкидані по всіх країнах організації й поодинокі товариші мулять мати єдиність думки й чину. Цього можна досягнути лише взаємною інформацією й постійним зв'язком з партійним центром. Кожний соціаліст-революціонер мусить мати партійне завдання, де б він не був. Кожний мусить прислужитися до розвитку партії революційного соціалізму, яка активно веде боротьбу за визволення українського народу. Товариші, що перебувають на рідних землях чи ті, що на еміграції мусять працювати по плану партійного центру. Розпороменість та безплемсвітє - дух ворожий партії. Лише координація чину кожного товариша, лише дії по одному плану приведуть партію до перемоги над ворогами українського трудового народу.

Партія наша за революції перенесла велике розбиття. Значна частина членів зійшла з позицій революційного соціалізму, приставши чи до буржуазних таборів, чи до большевиків. Але ті, що не впали в зневіру, що чують переможну ходу трудових мас, які прагнуть до свого визволення, хай обрідплетуть позиції партії.

І то не розпороменість, а підпорядкуванням себе соціалістичному колективу, що високо несе прапор УПС-Р.

632527

~~56806~~

ВИДІЛ ОСЦІЙНИЙ.

Утворення Головного Політичного Комітету УПС-Р.

Згідно з ухвалами Закордонної Організації УПС-Р, і Закордонних Груп УПС-Р 7 грудня відбулося спільне засідання представників обох організацій з метою утворення контактвого зв'язку поміж обома організаціями для ведення загальної партійної політики.

Після докладного обміну думками представники обох організацій ствердили, що пережиті непорозуміння не можуть на далі бути перешкодою до політичної співпраці, та у х в а л и л и:

- з метою координації праці та встановлення спільної політичної лінії УПС-Р - утворити Головний Політичний Комітет в складі керуючих органів обох організацій, правомочні постанови якого мусять бути обов'язкові для виконання обох організацій.

Таким чином до Головного Політичного К-ту входять такі т. т.: П.Богацький, Н. Григорійв, Г. Денисенко, С. Довгаль, А. Животко, Я. Клименко, Д. Куликівський, І. Паливода, М. Скидак, К. Станіславський та М. Шаповал.

Гол. Політ. Комітет виділив президію в складі т. т.: Н. Григорійв /голова/, П. Богацький, М. Шаповал /заступники/, С. Довгаль, А. Животко /секретарі/.

В справі мобілізації соціалістично-сборницьких сил для спільної політичної й громадської діяльності Гол. Політ. К-т визнає необхідним закріплення політичного блоку соборницько-соціалістичних сил /УСРП, Оборона України і інші/ на спільній платформі і зі спільною загально-політичною тактикою.

Комітет визнає за необхідне, щоби УПС-Р розвинула акцію для створення об'єднання соборницьких, соціалістичних і демократичних сил, які можна б направити на боротьбу за основні визвольні завдання української демократії - Соборну, Самостійну і Демократично-Трудову Республіку.

Гол. Політ. Комітет відбув на протязі грудня м. р. і січня ц. р. 5 засідань, на яких були обговорені внутрішньо-організаційні справи, а також був вироблений та прийнятий план широкої громадсько-політичної роботи.

На засіданні Гол. Пол. К-ту 8-І-29 р. обрали представників до Народньої Української Ради, куди увійшли т. т.: Довгаль, Паливода, Животко й Кошель. Ухвалено прийняти участь в святі Трудового Конгресу в Празі з намісцях

Народня Українська Рада.

У четвер 10 січня 1929 року відбулися Установчі Збори Народньої Української Ради, до повстала з представників політичних, професійних та громадських установ і поодиноких громадян, які стоять на засадах соборности, самостійности укр. земель та трудової демократії. Головний Політичний Комітет взяв активну участь як в праці Ініціативної Комісії по утворенню НУР, так і на Установчих зборах делегувавши своїх представників до Ініціативної Комісії - т. т. Шаповала, Григорійва і до складу НУР - згаданих чотирьох товаришів.

Збори відкрив голова Ініціативної Комісії т. Шаповал, який засунав ті мотиви, які поставили перед активним соборницько-демократич-

ними і соціалістичним громадянством потребу утворення громадсько-політичного осередку, яким має бути НУР.

Прийнявши в засаді мотиви створення УНР, збори заслухали, обміркували і прийняли статут та перевели вибори Президії й Ради Старшин. До Президії було обрано: Головою - т. Шаповала, першим заступником проф. С. Шелухина, Генеральним Секретарем - Н. Григоріва. Другого заступника та члена Президії вирішено дообрати на наступному засіданні пленуму НУР.

До Ради Старшин обрано: проф. С. Русову, ген. В. Петрова, П. Богацького, А. Животко, С. Довгала, Л. Клименка. Решту членів мають обрати на наступному засіданні.

На Установчих зборах взяли участь - представники УПС-Р, Сел. Спільноти, Укр. Всепроф. Роб. Союзу, Укр. Комітету та поодинокі громадяне запрошені Ініціативним Комісією.

У зв'язку з розпочаттям праці НУР, Гол. Політ. Комітет закликає всіх товаришів на місцях негайно приступити до активної праці в напрямі пропаганди ідеї НУР та творення відділів і комітетів, допомагаючи в тому членам Народної Української Ради.

СВЯТО 10-ЛІТТЯ ТРУДОВОГО КОНГРЕСУ В ПРАЗІ.

22 січня ц.р. минуло 10 літ від часу, коли був скликаний Трудовий Конгрес України в Києві. Конгресом революційна Україна славила свою перемогу над реакційною гетьманщиною, яку повалили трудові маси під проводом Директорії. Ці пам'ятні дні позначені в нашій історії великою перемогою і Селянсько-Робітничою Україною ніколи їх не забуде.

Тому Народна Українська Рада, що створена з громадсько-політичних течій, які стоять на засадах Трудового Конгресу, врядила в цей день десятиліття прильдне вчорашнє засідання. Велика зала Сміховського Народного Дому була наповнена публікою.

Засідання відкрив голова Президії Народної Української Ради М. Ю. Шаповал, який в своїм слові заснував значіння Трудового Конгресу в історії України. Промовець торкнувся ясравих моментів боротьби укр. селян та робітників за соціальне й національне визволення. Центральна Рада і Трудовий Конгрес були органами трудової України. Вони поклали нічні основи нашої державности та визначили програму боротьби за повне виволокнення. Центральна Рада прийняла закон про конфіскацію землі у поміщиків і передачу її трудовому селянству та проголосила державну незалежність України. Трудовий Конгрес проголосив трудовий принцип і адуку українських земель в одну Соборну Республіку. Ці органи української трудової демократії вказали основи нашої визвольної програми і хто хоче йти з народом, той мусить боронити принципи, в боротьбі за які поклали голови свої тисячі українських людей. Хай пам'ять їхня буде вічною!

Збори вставанням вшанували пам'ять пожитих борців.

Голова Президії зачитав Декларацію Народ. Укр. Ради, яку збори прийняли гучними оплесками. Далі уділяє слово проф. С. Шелухину, який виходяще доклав про історично-правні підстави укр. державности.

Докладчик ахарактеризував форми державности за князівсько-князівської доби, проаналізував причини занепаду і докладно зупинився на добі старої козацької гетьманщини, коли Україна знов стала самостійною державою. Гетьман Хмельницький, підписавши Переяславську умову, визнав зверхність московського царя, а не російської держави.

Росія потоптала Перелславську угоду і знищила українські вольности. Але коли царат упав у лютому 1917р. Україна юридично стала ні від кого незалежною, бо зверхником, якому піддався Б.Хмельницький, не стало.

Докладчик спинився на оцінці Універсалів Центральної Ради і головню на IV Універсалі, яким проголошено самостійність. Віки Україна боролася за це право, але хижі сусіди не чавали їй жити по своїй волі на своїй землі. Так і цього разу волю нашого народу зламали Москалі, Поляки та інші. Але Народня Українська Рада мусить зорганізувати сили для повернення природнього права українського народу. Під її проводом маємо здобути волю і зднати всі землі в одну Республіку.

Збори вислухали доклад проф.С.Шелухина з великим зацікавленням.

Після забрала слово проф.С.Русова. В своїй промові вона засувала моральні підстави українського визвольного руху. Трудно за часи революції висунати моральні принципи народнього руху. Але кожна революція висуває великі ідеї, так і наша Велика Революція пройшла під гаслами волі і братолюбія до усіх народів. Наш Народ дуже цінить волю. В своїх піснях, казках та інших творах поезії він оспівує волю та прагне до неї. Але це природне стремління нашого народу зустрічає опір і перешкоди, що чинять сусіди, які хочуть панувати над нами. Бже давна народ виділяв з поміж себе оборонців, що виступали на боротьбу з кривдою. Були війни, революції, відбирали вони багато жертв. І чи ж можна рівняти тих борців, що стратили життя в боротьбі за волю з тими, що змагалися за поневолення? За визвольну справу мають братися люде високої моралі й відданости народній визвольній ідеї. Що Драгоманів бо сказав, що "до чистої справи треба чистих рук". Зараз багато є людей, що експлуатують революційні настрої нашого народу, але Народня Українська Рада, що взяла за основу своєї праці засади Трудового Конгресу мусить обняти провід визвольним рухом, бо чиста справа визволення вимагає чистих рук - трудових рук. Тимим голосом кінчає своє слово невтомна діячка. Зворушена аудиторія довгими оплесками виявляє вдячність до неї та солідарність в думках, що були виголошені.

Палку промову виголосив ген.В.Петрів, який говорив про боротьбу за трудову республіку. В словах його чулося войцне завзяття.

Селянсько-робітнича Україна, мовляв, може зачатися лише за свої інтереси і будувати такий лад, який може вдовольнити трудову Україну. І горе тому, хто ці інтереси знехтує чи не доцінить. З недавньої боротьби маємо докази цього твердження. Після лютневої революції 1917р. на всім просторі тодішньої Росії і України залунали кличі: "Вся влада Установчим Зборам!" Всім ясно було, що на установчі збори пришлять своїх представників - поміщики, фабриканти і інші капіталісти, які гнобили трудові класи за часів царату. Тимчасовий уряд обіцянками годував селян та робітників, не переводив соціальних реформ, а все це відкладавалось до Установчих Зборів. Тому більшовикам легко було кількома кличами про негайні революційні зміни соціальних відносин повернути робочу масу проти тимчасового уряду і Установчих Зборів, які збиралися мирно говорити з буржуазією.

На Україні Центральна Рада висунула національні і соціальні кличі, але реалізувала в більшости національні, тому й не злобула такої активної підтримки, якої заслуговувала.

Зовсім инше явище ми бачимо пізніше, коли революційні партії оголосили повстання проти гетьмана. На боротьбу з цим режимом піднялася вся трудова Україна, бо ясно бренила соціальна нота в програмах тих течій, що керували повстанням. Трудовий Конгрес - це класовий вищий орган селянсько-робітничої України і він був виразником змагань та цілей народу. Його постанови й закони були потоптані пет-

люрівщиною і тому УНР впаде.

Народня Українська Рада мусить незмінно стояти на основах, що поклав Трудовий Конгрес. Самостійність і соборність Республіки та трудова організація її - ось ті наріжні каміни, що покладені в основу нової будівлі.

Народня Українська Рада заявляє трудовому народові України, що вона хоче йому служити й буде служити.

Н.Я.Григорієв виступає своєю промовою. Говорить сповішно, думки розгортає логічно і впевнено. Тема - Трудова програма й українська еміграція. Промовець смитетично переглядав передреволюційну пору й висвіє соціальну структуру України. Тому, що ціла нація наша складається з селян, робітників і трудової інтелігенції Центральна Рада складалася з представників цих груп.

Поміщики й фабриканти Центральної Ради не підтримували, а боролися з нею, бо ці групи складалися з росіян, поляків і інших, тільки не з українців. Через те національним і разом з тим соціальним гнобителем на Україні була чужа буржуазія з М.Драгоманів спостеріг, що на Україні соціальне визволення означає й національне, а національне - по змісту буде соціальним. Це треба пам'ятати особливо і в наш час та не ставити питання про перевагу національного над соціальним чи навпаки, бо хто ставить так питання - виявляє повну неповідомованість і незнання особливости структури України та її визвольних стремлень. Так склалися історичні умови, що форма національного визволення у нас має йти в парі з соціальним. На цім становилися стояли соціалістичні українські партії, визначні політики, письменники, мислителі. Цього вимагали і реальні інтереси української нації - і Укр.Центральна Рада, взявши цей напрямок політики, створила Українську Народню Республіку, яку визнавали найголовні держави світу. Республіка ця занепала через внутрішнє розбиття українського руху на три табори: комуністичний, буржуазний та трудовий, з яких перші два зачали орієнтуватися на чужі сили, а не на свій народ. Одні на комуністичну Москву, а другі на буржуазію Захід.Європи. Лишень один табір - трудовий орієнтувався на власні народні сили, але розбиття, яке внесли в українські маси два інших табори не дали можливости об'єднати таку більшість, яка здобула волю для всього краю. Частина пішла з комуністами /Московщиною/, які знищили нашу незалежність, а друга - з буржуазією /Польщею/, яка теж поневолила Україну при допомозі українських перекічків.

Револуція застала нас невідготовленими. Ми не мали відповідного числа інтелігенції, не мали своїх економічних, професійних, політичних організацій. Потерпівши поразку, трудовий табір повів уже на чужині широку освітню працю серед українського громадянства, щоб усунути всі прогалини в народнім житті. Зараз ми маємо багато соток інженерів, докторів, що починчали високі школи й приготовлені до суспільного будівництва. Народня Українська Рада мусить вести роботу по програмі, накресленій Трудовим Конгресом. Самостійність і соборність українських земель, трудова основа в господарським будівництві - це те, чим здобувала Укр.Центр.Рада і Трудовий Конгрес. Ужми від цих засад принесли руїну й страту своєї державности. Відновити нашу волю можна тільки поворотом на ту програму, за якої ми здобули. Народ.Укр.Рада й поведе організаційну роботу серед працюючих нас саме в цьому напрямку.

Після промови, Н.Я.Григорієв оголосив привітання Н.У.Раді, надіслані з різних міст ЧСР та інших держав. Особливої уваги заслуговують привітання Робітничих відділів, що були надіслані з таких місцевостей: Прага, Брно, Двіров, Хаб, Гослови, Ліберець, Турнов, Мімонь, Німецьке Яблонне, Пільзень, Двір Королів, Молода Болеслава, Вратислава /Чехословач-

чина /, Париж, Кінгтаня, Нільваня, Альграня, Галня /Франція/, Льск /Бельгія/ і багато інших.

Після цього вібрав слово проф. Ф. Шваць, колишній член Директорії і привітав Народню Українську Раду, як національно-політичний центр, перед яким готовий дати звіт за свою діяльність та авторитет якого він визнає, і сподівається, що його визнають всі українці, чому дорого інтереси нашого трудового народу.

Од громадянства з Галичини /Стрільці У.Т.А., що перебувають на праці та инш./ привітав Н.У.Р. Др. Ліщинський, який пообіцяв повну підтримку НУР та побажав успіху в праці для визволення й об'єднання всіх українських земель в одну Трудову Соборну Республіку.

Од Укр. Робітничого Всепрофесійного Союзу в ЧСР привітав Народню Раду голова Управи Союзу Н. Будко, який заявив, що Роб. Союз буде підтримувати НУР і допомагати всіма силами Раді в її роботі.

Од Калиницької Комісії культурних робітників в ЧСР привітав Н.У.Р.аду гр. Уланов.

Од Білорусів виголосив привітання Др. Т. Грїб, який підкреслив значіння Трудового Конгресу у народній боротьбі та зазначив, що програма Трудового Конгресу є правдивим виявом литтєвих інтересів України.

Од Кубанців склав привіт проф. Гр. Омельченко, що обіцяв підтримку од українців з Кубані, які Народ. Укр. Раду вважають своїм національно-політичним провідником.

Хоч до слова для привітань згодосилися ще різні представники, але за браком часу Президія слова їм уже не уділила, а запропонувала перецати привітання на письмі.

Останній говорив М. Шаповал. Короткими, сконденсованими виразами він висловив засади визвольної програми Трудового Конгресу. Цислами й відсотками скріпив свої твердження. Тому вишов соціологічно-науковий аналіз відносин на Україні між націями й владами, але мистецьки оброблений добірною мовою, з великим піднесенням виголошений, викликав глибоке зворушення, ентузіазм та почуття непереможної правоти тих гасел, за здійснення яких стала до боротьби Народня Українська Рада. Розгорнувши широко аргументацію промовець зводить визвольну програму, яку оповістив Трудовий Конгрес до 5 точок:

1. Самостійність Української Республіки,
2. Соборність її,
3. Трудова демократія, як форма політичної організації,
4. Визволення труда від капіталу,
5. Національна культура, як форма і зміст свідомости українського народу.

Ця програма й зараз є виразом народніх прагнень, тому й НУР бере їх незмінно, бо вони дійсно охоплюють потреби нашого трудового народу. Переведення цієї програми в життя забезпечує селянам і робітникам /а це 95% нашого народу/ вільний розвиток. Ми, що хочемо здобути повну волю для нашого народу, будемо змагатися за цю програму. Українська інтелігенція мусить піти з народом, себ-то визнати вказану Трудовим Конгресом програму, коли вона хоче справжнього визволення. Історія наша дає безліч прикладів, коли наша інтелігенція нахтувала народні інтереси і кожного разу нація програвала, бо селяне не йшли за тих, хто наважувався ігнорувати їхні інтереси.

Останній приклад мисмо з недавнього минулого, коли влада УНР знехтувала програму Трудового Конгресу, як вираз волі трудових мас нашого народу, то через те позбулася й симпатій серед селян і робітників і тому впала.

Святиючи десятилітнє річниця здійснення соборности України, Народня Українська Рада шанобно згадує Конгрес Трудового Народу

України і заклинає трудові маси і всіх громадян ехнатися під прапором Трудового Конгресу, на якому сьє-горить сонячний напсь:

Цим переможєт:

Хай живе світла память Трудового Конгрєсу!

Буржливї довгї оплески зборїв були виразом солїдарности з принципани, якї пїднесла Народна Українсьна Рада, як свїй бойовий прапор.

Свято сьїнчилось. Настала бученна дружня праця колективу, що еднатється пїд прапором Ради. Завязаття, і революційний запал, що панує настроєм широких трудових мас, якї пїдтримують Народну Українсьну Раду, є запоруков успіху роботи соборницького, демократично-трудоого національно-полїтичного центру.

КОНГРЕС УКР. СОЦ.- РАДИКАЛЬНОЇ ПАРТІЇ У ЛЬВОВІ.

В перших числах лютого ц.р. у Львові відбувся XXXI Конгрєс Української Соціалїстично-Радикальної Партії.

Головний Полїтичний Комїтет УПС-Р одержав од Секретарїату УСРП запрошення надїслати своїх представників "щоб тим, - як пишеться в листї - засвїдчити солїдарність наших змагань до спільної мети".

На каль Гол. Пол. К-т не мав можливости надїслати представників од УПС-Р на цей Конгрєс дружною партїю. Але од імени УПС-Р 30-го сїчня ц.р. надїсламо привїтання Конгрєсовї наступного змісту:

"Конгрєсовї Української Соціалїстично-Радикальної Партії.

Шановні Товаришї!

Головний Полїтичний Комїтет Української Партії Соціалїстів-Революціонерїв засїлає Вам щирїй соціалїстичний товаришський привїт і бажає успіху Вашому Конгрєсовї в його праці.

Ваша праця в крав і боротьба з перешкодами впливає у нас полїд и зрозумїлу радїсть з того, що Ви відроджуєте партїю на соціалїстичній програмї та засадах революційного народництва. Це нас особливо тїшить тому, що віримо, що лише цим шляхом трудовий народ України досягне своєї визвольної мети.

Витерпївши великі боеві пригоди на Україні а мєнєварання в Європі, ми зміцнили своє переконання, що лише власними силами визволиться український трудовий люд, в твердій організованій боротьбі проти ворогїв зовнїшніх і своїх внутрїшніх. Тому маємо найщирїше побажання: поставте в крав всі сили на організовану праць, організуйте передовсім культурно-просвітну і господарсьну роботу, щоб зібрати селян і робїтників пїд одним проводом, бїля охнїєї праці і наслідки швидко прийдуть.

В цей час, коли розперезаний польський фашизм веде розкладову роботу серед трудових мас Західної України та московська ідеологічна інвазія пробиває собі шляхи комунїстичною пропагандою й прагне розєднати лави робочого людю, УСРП особливо має чуйно стояти на сторожі селянсько-робїтничих інтересїв.

УСРП мусить стати авангардом українського соціалїзму та єдиним провідником трудящих Західної України в боротьбі за своє визволення. Але для цього потрібна залїзна організованість народних мас і єдність їх навколо партії.

Партія мусить повести широку культурно-освітню роботу серед селян та робїтників, бо за гасла Партії можуть успішно змагатися лише озброєні знанням селяне та робїтники. Лишень вони довершать будову нового українського суспїльства, про яку мріяли велетні українського духу Шевченко, Франко, Драгоманов...

УПС-Р за останні роки створила на еміграції кілька освітніх установ, що почули свою працю серед робочого ладу поневоленого "на нашій не своїй землі" та розкиданого Хуртовиною поцій по світі. Одним з визначніших таких установ є Український Робітничий Університет, що веде наочний кореспонденційний спосіб, а через те й є найбільш доступним для всіх селян і робітників че-б вони не були. Ця установа є великим здобутком УПС-Р і ми пропонуємо її УСРП, як реальну допомогу при організації свідомости нас для найширшого вжитку та використання в культурно-освітній роботі братньої Партії.

Солидарність у революційній боротьбі соціалістично-народиницьких сил на всьому громадсько-політичному фронті українському підковується в наш час категорично, тому вітаючи черговий Конгрес УСРП, ми зі свого боку пропонуємо в ціловій частині Ваших засідань зупинити свою увагу над конкретними формами до співпраці дружніх партій, щоб здійснити соціалістичну солидарність та спільно йти до єдиної цілі - Самостійної Соборної Республіки Трудового Народу України.

Хай живе УСРП - провідник трудящих Західної України!

Хай живе солидарність революційно-соціалістичних партій!

Хай живе Трудова Республіка Українського Народу!

ПРЕЗИДІЯ ГОЛОВНОГО ПОЛІТИЧНОГО КОМІТЕТУ УПС-Р :

/підписи/.

30 січня 1929.

Прага.

НОВА НАРОДИНЦЬКА ГАЗЕТА В КАНАДІ.

З першого січня в Вінніпезі /Канада/ почала виходити нова газета та "Правда і Воля", в якій найбільшу участь бере т.М.Мандрик. Газета стоїть на засадах самостійности, соборности та трудової демократії і веде широкую пропаганду цієї програми. Досі в Празі одержано 4 числа цієї газети. Зміст її дуже цікавий, на сторінках її обговорюються справи всеукраїнського значіння, а не лише місцеві, як то роблять інші канадійські чи американські газети, чому й не інте ресують європейського читача.

У "Правді і Волі" містяться й довгі наукові статті про культуру, економіку й політику. Для канадійських українців, як і в усьому українському культурно-політичному житті полягає ця газета є визначна подія. Видає газету Укр. Народний Дім у Вінніпезі та союзні з ним народні організації.

Секретаріят закликає товаришів підтримати "Правду і Волю", надсилаючи їй інформації, статті та інші матеріали.

Адреса:

"Prawda i Wola", Box 1681

Winnipeg, Man.

СЕКРЕТАРІЯТ ГОЛОВНОГО
ПОЛІТИЧНОГО КОМІТЕТУ УПС-Р.

Ціна одного числа
1 к.ч.